

Anul al XVI-lea, Nr. 397

26 februarie 2023

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

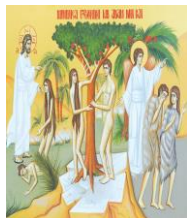
- a lăsatului sec de brânză -

Parohia Vovidenia

Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

2023 - „Anul omagial al
pastorației persoanelor vârstnice“
și „Anul comemorativ al
immografilor și cântăreților
bisericești (psalți)“

SFÂNTUL CUVIOS IOAN CASIAN

(28 / 29 FEBRUARIE)

„Părinte sfinte al Bisericii nedespărțite și teologule al virtuților creștine; fiu al pământului românesc și mare dascăl, al monahilor latini, Cuvioase Ioan Casian, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi“. (Tropar)

APOSTOLUL DUMINICII IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

„Fraților, acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă, ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă. Primiți-l pe cel slab în credință fără să-i judecați gândurile. Unul crede că poate să mănânce de toate; cel slab însă mănâncă legume. Cel ce mănâncă să nu disprețuiască pe cel ce nu mănâncă, iar cel ce nu mănâncă să nu osândească pe cel ce mănâncă; fiindcă Dumnezeu l-a primit. Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, fiindcă Domnul are putere ca să-l facă să stea“.

(Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4)

PROFESORII MEI

„Sunt elevul unei școli ai cărei profesori au murit demult. Dar asta nu-i împiedică să fie prezenți la ore, să deschidă catalogul la numele meu și să mă scoată la tablă. De fapt, doar pentru mine își țin, zi de zi, lecțiile. Doar mie mi se cere tot timpul caietul cu teme pentru acasă. Doar la numele meu se deschide catalogul.

Sunt numai eu în toată școala, în toate clasele, însă la vârste diferite. Mă întâlnesc doar cu mine însumi atunci când ies în recreație. Se umple curtea școlii cu mine la toate vârstele. Dă-mi și mie nițel vârsta ta, îi spune cel de zece ani celui mai mic cu trei ani decât el, ca să văd cum îmi vine. Cel de paisprezece ani îi cere, pentru foarte scurt timp, celui de nouă ani să-i dea vârsta sa, oferindu-i vârsta lui la schimb.

A și trecut recreația. Nu mai avem când să ne dăm vârstele îna-poi. Nici unul dintre noi nu intră cu adevărata lui vârstă la clasă. D-asta nu terminăm școala niciodată. Adică eu, fiindcă despre mine e vorba. O iau mereu și mereu de la capăt.

O să rămâi singur în toată școala, mi-a spus unul dintre profesori chiar înainte să moară.

Era ultimul care nu murise încă. Să nu crezi însă, a mai zis dumnealui, c-o să treci clasa mai ușor decât până acum. Clasele, dom' profesor, am îndrăznit eu, că sunt elev în toate clasele. Ai dreptate! Uitasem. Vezi să nu vii mâine cu lecția ne-învățată. Am de gând să te scot la tablă. Păi faceți asta în fiecare zi, dom' profesor. Credeam că mâine, cum tocmai veți muri la noapte, o să lipsiți, vrând-nevrând, de la școală. Ce vorbești? Cum să te las cu media neîncheiată? Așa cum pot ceilalți colegi ai mei, care au plecat înaintea mea de pe lumea aceasta, să vină zi de zi la școală, ca tu să-ți vezi liniștit de învățatură, o să pot și eu.

Și, într-adevăr, a putut! Asemenea celorlalți profesori care, deși morți, pot mereu, așa cum eu pot să fiu elevul lor, ocupând singur tot catalogul, toate clasele, toată școala. Asta fiindcă îmi schimb vârstele întruna, merg pe firul timpului înapoi, ca să nu termin școala niciodată. Și n-o termin, numai ca s-o pot ține în viață, ținându-i, totodată, și pe ei, profesorii de la care mai am multe, foarte multe lucruri de învățat!“.

(Ștefan Mitroi, Ziarul Lumina, 10 Februarie 2023)

Biserici

„Când le privești de afară, bisericile par să stea pe loc. Însă imediat ce pășești înăuntru lor, simți cum ele se mișcă. Dinspre pământ către cer. Și dinspre veacul în care trăiești, ce tocmai a rămas la intrare, spre timpul încremenit al unui veac din trecut. Un timp care, deși s-a oprit din curgere, își păstrează încă prospețimea, dovadă că e viu, la fel de viu ca-n vremea trecerii sale grăbite prin lume. Singurul semn al vremelniceii ești tu, muritorul de până mai adineauri, adică de până în dreptul pragului peste care ai pășit.

Dincoace de prag, vremelnicia devine îndoielnică. O simți din ce în ce mai puțin, până când n-o mai simți deloc. Și n-o mai simți atunci când te-ai apropiat de cer. Nici nu ți-ai dat seama când ai ajuns atât de repede sus. Fără să te folosești de vreuna din multele perechi de aripi de pe pereți. Nu că nu ți s-ar fi îngăduit asta. Oricare dintre îngerii de acolo ar fi fost bucuros să-ți împrumute aripile lui. Dar n-a fost nevoie. Ești în interiorul singurului vehicul de pe pământ ce se deplasează cu viteza gândului spre cer. A gândului ce vine dinspre inimă.

Când vreau să fug de orașul și de timpul în care trăiesc, trec pragul unei biserici. Înăuntru sunt toate altfel decât în lumea de care tocmai te-ai despărțit. E, în primul rând, un timp vechi ce nu se lasă trăit. Te trăiește el pe tine, înnoindu-te. Și e un început de plutire cu fiecare pas pe care-l faci înainte. De altminteri, într-o biserică, e -înainte peste tot. Și e oriunde în sus, chiar și atunci când privești în jos. Fiindcă, în orice direcție ai privi, vezi doar cerul. De aceea și ajungi atât de repede la el. Cea care îi dă bisericii această mare putere este propria-ți inimă, ea însăși un fel de biserică, în care încape Însuși Dumnezeu, fără să-și micșoreze dimensiunile și fără ca ea să se mărească vreun pic.

Cu Dumnezeu înăuntru ei, oricât de mică ar fi, inima este cea mai mare biserică din lume.

Biserica unde mă simt cel mai aproape de cer e cea din satul natal, în care am fost botezat. N-aș mai pleca niciodată de acolo. O să vină o zi când chiar n-o să mai plec. Vom pluti amândoi pe deasupra pământului, punându-ne gândurile împreună. Deși inima mea n-o să mai bată atunci, gândurile ei vor continua să rămână vii. Cum vie o să-mi rămână și lumina ochilor, primind în permanență viață de la ochii îngândurați ai sfinților din icoane“.

(Ștefan Mitroi, Ziarul Lumina, 17 Februarie 2023)

De ce rostim „bogdaproste“

„Prin milostenie punem început unui bine, pe care Dumnezeu îl va desăvârși. Din această perspectivă, scopul faptei de milostenie nu se limitează doar la a face un bine cuiva, ci trebuie să urmărim a-l face mai bun, a-i spori calitatea de om. Iată de ce milostenia trebuie privită ca o acțiune complexă, în care, făcând uz de toate mijloacele de care dispunem, trebuie să-l ridicăm pe semenul nostru la o condiție materială, morală și spirituală superioară.

Beneficiarul faptei de milostenie este dator să se roage lui Dumnezeu pentru binefăcătorul său sau să rostească măcar „Bogdaproste“, formulă de mulțumire utilizată des de credincioși, mai ales când se primește ceva pentru sufletele celor adormiți.

Cuvântul **bodaproste/bogdaproste** vine de la substantivul propriu *Bog* - Dumnezeu, plus verbul (la imperativ!) *da prosti*, ceea ce s-ar traduce prin „Dumnezeu să ierte!“. Iertarea sau mântuirea primită de la Dumnezeu înseamnă absolut totul. Cei vii îi pot ajuta mult pe frații lor cei adormiți prin milostenie și rugăciune, după cum sună versul poetului Ioan Nenițescu în grai țărănesc: „De vreți morți ca să trăiți, cătați vii să nu muriți!“

Așadar, de fiecare dată spusă de către cei vii, rostirea *bogdaproste* poate însemna deodată mulțumire pentru cele primite, și rugăciune pentru cei adormiți“.

(Ziarul Lumina, 5 noiembrie 2022)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Al. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro